

Visies van een vurige vrouw

Als het aan May Peters (rechts) ligt neemt zij bolero-zangeres Gryssel Ramirez, met wie zij in Amersfoort haar boek presenteert, gelijk mee naar Curaçao voor een paar optredens.

Als je wilt weten hoe de omgang is met iemand die wat zeg niet vooraf redigeert maar ongecensureerd eruit flapt, is dit boek een buitenkans.

Tekst: Sharlon Monart Foto: May Peters

Uit de 43 brieven die '¡Música, Maestra! - brieven uit Puerto Rico' vormen kan de lezer proeven hoe de wereld er vandaag de dag uitziet - met name in het cultureel zeer rijke Puerto Rico. Met de nauwkeurigheid van een studioartiest tijdens een opname, registreert May Peters de verbale en non-verbale communicatie van studenten, kamergenoten, autoverkopers, stewardessen en medepassagiers tijdens haar levenslustige reis door het leven.

Het hadden met gemak meer dan 100 brieven kunnen worden van de hand van deze jazz-virtuoos en conservatoriumdocente die menig maal heeft gespeeld tij-

dens het Curaçaose Tumbafestival, als haar vader niet in 2001 was overleden. De communicatie met hem - en de feedback die hij zijn dochter gaf - waren altijd een extra stimulans voor Peters om 'in de pen te klimmen'.

Erudiet

Maar vergis je niet: door het woest-spontane aan haar manier van zijn is deze topmusicus niet minder erudiet, wereldwijs en hyperintelligent. De manier zoals zij ter plekke cultuur-historische, koloniaal-politieke, muziekpsychologische en gedragswetenschappelijke aspecten in het leven van alle dag weet te onderscheiden en origineel benoemt is diepgaand en tegelij-

kertijd humoristisch.

Een voorbeeld van de grondigheid van Peters blijkt uit haar voorbereiding om muziek te gaan doceren in Puerto Rico: als afgestudeerde uitvoerend musicus volgde zij een opleiding tot docente Spaans, Nederlands, Frans en Engels vond zij niet voldoende om werkelijk in te burgeren in Puerto Rico. Het is dan ook een bekroning op haar inspanningen dat de groten van de salsa en de Caribische jazz haar 'als één van hen' beschouwen. Curaçao kon dat met eigen ogen aanschouwen toen Peters hier samenwerkte met het Colombiaanse salsa-fenomeen Alberto Barros.

God Save the Queen

Negen op de tien passagiers mort als de schoenen uit moeten bij de immigratiedienst van een luchthaven. Peters is die ene die er juist vrolijker van wordt: (brief 1) "Ik ben blij als ik mijn schoenen uit moet doen bij het beveiligingspoortje. Zou het liefst de rest van de reis op sokken willen doorbrengen. Dat zeg ik tegen een lange, bejaarde Engelsman die zegt dat gevoel met mij te delen. Ik had gewoon mijn oude rode leren muiltjes uit de Van Baerlestraat aan moeten doen, ook al zijn ze versleten. Twee jonge Indiase beveiligingsmannetjes lijken maar niet te willen opschieten met het doorzoeken

van mijn laptoptas.

"Mijn vliegtuig vertrekt over een half uur."

Moet hem mijn ticket laten zien. "Tijd zat."

Ik heb geen horloge bij me. Eindelijk besluit de ene om, zo langzaam mogelijk, mijn tas te doorzoeken. Het zakje met mijn mondstuk wordt aandachtig bestudeerd.

"What's that?"

"Oh, God!" schrik ik: "Mijn mondstuk, ik ben musicus." Buzzend op mijn lippen breng ik het Engelse volkslied ten gehore. Het bejaarde Engelse echtpaar naast me moet lachen. De trombonecrème van dertien jaar oud en de vaseline voor de stemschuif neemt hij voor de zekerheid toch maar in beslag.

Naïef

Op het conservatorium (in Puerto Rico) werd ik vanochtend met alle égards ontvangen door Marco Pignataro, het Italiaanse hoofd van de afdeling Jazz en Música Caribeña. In de eerste zaal waar ik binnenstapte, was de basleraar aan het lesgeven. "Oh, jij moet de nieuwe trombonedocent zijn", zegt de docent in het Engels. Ik fluit à la Javier. Mijn Venezolaanse maatje Javier Plaza heeft me het Spaans uit de achterbuurt geleerd. Daar kwam ik pas jaren later achter toen ik het kon verstaan!

"Ja, dat moet ik doen", reageert

hij in het Engels.

"Spreek u Spaans, alstublieft. Ik ben hier om Spaans te leren", zeg ik met aplomb.

"Waarom komt u in godsnaam naar Puerto Rico? Oké, afgezien van het feit dat het een prachtig eiland is, met mooi weer en mooie mannen."

"Om u de waarheid te zeggen. Ik ben hier voor de salsa."

"Oh, ja, dan moet je hier zijn!"

Ik kom er pas later achter dat ik hier sta te praten met Eddie Gómez. De beroemde jazzbassist Eddie Gómez, die jarenlang met Michael Brecker speelde. Als ik hem op een poster herken, krijg ik meteen een tadaaa!-gevoel. Oh, oh. Maar ja, op dat moment denk ik dat ik met een anonieme basleraar kennismaak.

Op het conservatorium spreekt iedereen mij aan met 'maestra' (lerares) zelfs mijn eigen collega's. Ze zijn zo gevoelig voor status!

Het is niet verwonderlijk dat voor een gevoelsmens als Peters de tijd anders verloopt. Zo verzucht zij: "Ik ben vier jaar ouder geworden de afgelopen maanden. De laatste levensverkortende actie was mijn trombone in een gigbag heelhuids in Amerika te krijgen. Over de psychische toestand van de trombonist zwijgen we daarom even wijselijk. Zou ik vervroegd sterven aan een hartstilstand gelijk mijn vader in 2001?"

Roeping en passie

¡Música Maestra! wordt op zaterdag 29 augustus 2009 officieel geïntroduceerd in Amersfoort. De positieve kijk die May Peters (1964) op het leven heeft en haar behoefte om kennis te vergaren en te verspreiden zijn op elke pagina van dit boek te lezen. Zoals de flaptekst vermeldt gaat het hier om een Limburgs meisje dat 'op tienjarige leeftijd missionaris wilde worden (ze correspondeerde met een missiezuster in Afrika), op haar veertiende journalist (ze interviewde leraren en schreef stripverhalen en hoorspelen) en op haar vijftiende musicus. Roeping, passie en virtuositeit: het is allemaal verpakt in deze aantrekkelijke vrouw én in elk van haar prikkelende brieven waarvan enkele nu handzaam te boek staan in '¡Música, Maestra! - brieven uit Puerto Rico'.